

ЛЕК ЗА ШЕПА БОБ

Живеели с обич мъж и жена. Нямали си дете, та взели сираче. Момиченце. Замунуркала къщата от гетски крачета, напълнила се с гуми звънливи и песни. Но тежка болест влязла, легнало болно сирачето, цялото в огън гори. Все водица иска да пие, все жажда го мъчи, все на баща си се моли: "Татко, топло ми е, пари ми, моля те, татко, уга си слънцето."

Тръгнал мъжът по лекари, по фелдшери, по билкари. Всички вдигали рамене: незнайна болест е това, не знаем лек за нея. Една стара баба им казала: "Откъснете две шушулки боб от градината. Идете през две села в третото. Там между две икони има света жена - ако тя не ви помогне..." Па замълчала.

Взела светата жена едната шушулка - стиснала я с костеливи пръсти, разпукала я. Скочили белите бобчета по масата. Най-непослушното се отърколило. Ха да падне, па спряло.

- Не боите се! - рекла жената. - И детето няма да падне.

Взела другата шушулка. А от нея скочили черни бобчета - пак едно насам, друго натам, а едно с бяло петънце точно пред мъжът застанало.

- Слушай, баща! Ще тръгнеш и ще дириш добър и щастлив човек: зло да не е сторил, мъка да не му тежи. Ще му поискаш ризата, ще я изгориш на дворен огън. През пепелта вода прекарай, дай я на детето - ще оздравее. Не - не ми благодарявай и в гжоба си не бъркай! Ама хубав боб си насадил - като оздравей детето, гонеси ми една шепа, бобена чорбица да си сваря.

Надеждата дава сили и на ума, и на краката.

- Кои в наше село е щастлив човек? Кои - чорбаджи Ставри, сто овце, десет крави, къща на двата...

Стигнал до портата му - таман да потропа, отвътре се чуло:

- Ай, ай! Каква бега ми сторихте, гушмани ниедни! Ще ви изпотрепя всинца ви! Кои ми е взел два гроша от кесията?...

Тръгнал бащата - една крачка ходи, две крачки мисли.

- Ех, как не се сетих! Кметът е щастливият човек - сега и къща си вдига...

Влиза в общината. Таман да потропа, чува гласове отвътре.

- Прав си, тате. Глупав съм и нещастен, много нещастен. Ама то предишния кмет обра хората, сега мога само да ги готупам. Плаче ми се, тате, плаче.

- Олеле! - рекъл си бащата на болното момиченце.

Върнал се. Не смее в къщата да влезе. Сигнал пред портата. Всичките му предишни дни като зърна на броеница потраквали един след друг.

- Боже мили, за кои от греховете ми така жестоко ме наказваш?

А по пътя тупургия - циганска талига. Препълнена с деца. Млад циганин коня води, песен пее.

- Ей, момче! Ела за малко!

- Защо ме викаш, бащице? Какво ти е на очите, та текам?

- Гледам те радостен. Пееш. Ти добър човек ли си и щастлив ли си?

- Как няма да съм щастлив - от сватба уга. Ти виждал ли си сърничка в гората? Те такава момиче си взе брат ми. Па хуба-

во, на добро, на сигурно е и работно. Сега ние бързаме напред - най-последно малко да почистим колибата, да я пометем, да не се срамям пред сватите - скоро ще ги видиш, ще минат от тука.

Така и така, синко... Риза на щастлив човек...

- Ех, бащице. Па нали ме гледаш гол до кръста - немам риза. Чакай, чакай! Я засмей се! Ние с брат ми имаме една риза, ама гнеска той я носи, че нали е младоженец. Ама и той е добър, и той е щастлив. Като минат, спри ги и попитай: "Кои от вас е Амин, брат на Яшо?" Ще имаш риза за лек.

Минала талигата, замиснала наголу, а отгоре две талиги угат, две цигулки свирят, два тупана бият. Пред талигите мома като сърничка с друките си силно танцува. До нея Амин - разперил дълги ръце, от целия свят я пази.

- Ой, бащице, завалия! Ето ти ризата - Амин като ти я дава, амин ще река - да бъде живо и здраво детето, и моите, гето ще имам - да бъдат живи и здрави!

- Хо, бре Амине! Досега да се криеш под тази риза - я какъв си бил юнак! - зарадвал се старият сват, па го тупнал по гърба.

Оздравяло малкото момиченце. Заедно с баща си набрали шушулки боб - бели като зъбките на сърничката, чернички като Яшо и Амин. Занесли цяла шепа, ама голяма, на светата жена бобена чорбица да си сваря.

Анастас Павлов

(Ай бре, редактори! Докато преразказвах тая чужда приказка, написана като че ли моя стана.)